

De mooiste dag

1

Van Wiegman

K. GALESLOOT EN H. KUIJENBROUWER

DE MOOISTE DAG

I

K. GALESLOOT
en
H. KUITENBROUWER

DE
MOOISTE
DAG

EERSTE DEELTJE

DE FONTEIN - UTRECHT
SHEED & WARD - ANTWERPEN.

Plaatjes van Jan Wiegman

De eerste Eerste Communie

Op een morgen zei de juffrouw van onze klas:

— Omdat er over een paar dagen zoveel kinderen van deze klas hun Eerste Heilige Communie doen, zal ik eens vertellen over de éérste Eerste Communie? . . .

Nou, dat vonden we erg gek!

Jan Bekkers riep:

— U bedoelt zeker de Eerste Communie?

— Nee, zei juffrouw van Dijk, ik bedoel echt: de eerste Eerste Communie. . . .

— Dat kan niet! riep de brutale Mientje Vos zo maar hard door de klas.

Maar Piet van Dam, die de knapste is van alle kinderen uit de hele klas, zei:

— Ik weet het juffrouw, ik weet het!

— Vertel het dan maar, Piet.

En Piet zei:

— Dat was toen Petrus en die lelijke Judas te communie gingen. . . .

— Waren het alleen maar Petrus en die lelijke Judas? vroeg de juffrouw.

— Nee, juffrouw, Johannes ook.

— Ja, die ook, maar alle twaalf apostelen waren er bij, allemaal.

Weten jullie nog dat ik voor Pasen over het Laatste Avondmaal verteld heb?

Ja, dat wisten we allemaal nog.

Het was nog maar kort geleden.

— Nu, zei de juffrouw, dat was nu de eerste, de allereerste Eerste Communie.

Toen ontvingen de apostelen Jesus voor het eerst in hun hart.

Ik zal dat verhaal deze morgen nog eens vertellen. Dat verhaal is echt gebeurd.

Luister dus maar goed, want het gaat over Onze Lieve Heer.

En toen begon de juffrouw te vertellen:

— Al waren de apostelen dan ook iedere dag bij Jesus, drie jaren lang, toch hadden ze er nooit aan gedacht, dat hun lieve Meester eens aan het kruis zou moeten sterven.

Dat deed Hij om de hemel weer open te maken. Jullie weten immers nog wel dat er door de zonde van Adam en Eva geen enkel mens meer in de hemel kon komen?

Jesus wist wel dat Hij moest gaan sterven.

Hij wist ook wanneer en waar dat zou gebeuren.

Hij weet altijd alles.

Hij wist ook dat het op Vrijdag voor Pasen zou zijn.

— Op Goede Vrijdag! riep Mientje maar weer zo door de klas.

— Ja, dat zou op Goede Vrijdag gebeuren.

De dag tevoren, dat was dus op Donderdag, kwam Jesus in de grote stad Jerusalem.

Alle apostelen waren bij Hem.

Jesus dacht:

Ik zal nu gauw sterven.

Na drie dagen kom Ik weer levend uit het graf.

Maar veertig dagen later ga ik dan toch weer naar de hemel terug.

En voor altijd!

En toch wou Onze Lieve Heer bij de Apostelen blijven en bij ons allemaal. . . .

Jullie zeggen misschien dat het niet kan.

Maar Onze Lieve Heer kan alles.

Altijd wou Hij bij ons blijven.

Altijd, tot het einde van de wereld!

— Als alles gaat verbranden! zei Kees van Dril.

— Stil zijn en luisteren, zei de juffrouw.

En wat nog mooier en nog liever was van Jesus. . . .

Hij wou ons en alle mensen voedsel geven, eten, maar voor onze ziel!

Om onze ziel sterk te maken tegen de zonde.

En tegen het opstoken van de duivel.

Want jullie weten wel dat de duivel altijd probeert om ons kwaad te laten doen.

Daarom moeten we nooit naar die lelijke duivel luisteren.

Die probeert altijd maar om ons in de hel te krijgen.

En daar kom je nooit meer uit.

Hij kan het niet velen dat hij in de hel zit, voor altijd, en dat wij in de hemel kunnen komen.

Onze Lieve Heer weet heel goed dat het helemaal niet makkelijk is om altijd braaf te blijven.

Dat het moeilijk is om niet naar de duivel te luisteren.

Heel erg moeilijk!

En nu gaat onze Lieve Heer onze ziel sterk maken tegen het opstoken van de duivel.

Hij gaat ons heilig maken.

Echt heilig!

En wat heeft Onze Lieve Heer nu aan ons gegeven?

— De rozenkrans!, riep een kind.

Maar de juffrouw schudde haar hoofd en zei:

— Eerst goed luisteren en dan pas praten!

Kinderen die niet goed luisteren, zeggen het altijd
maar half goed.

Onze Lieve Heer heeft brood en wijn veranderd in
Zijn eigen Vlees en Bloed.

Dat heeft Hij uitgedacht om altijd bij ons te kunnen
blijven.

Om zelfs in onze ziel te kunnen wonen.

Ook als Hij al in de hemel zou zijn.

Dan kan onze ziel sterk blijven en kunnen we altijd
vrienden en vriendinnetjes van Jesus blijven.

Dan worden wij heilig!

En op die Donderdagavond heeft Onze Lieve Heer
dat gedaan.

Toen heeft Hij brood en wijn genomen.

En dat brood en die wijn heeft Hij veranderd in Zijn
eigen Vlees en Bloed.

Dat kan natuurlijk niemand begrijpen.

Niemand, al is hij ook nog zo knap.

Maar we moeten het geloven.

Omdat Jesus het zelf gezegd heeft en de Heilige
Kerk het aan ons leert.

Onze Lieve Heer kan immers zoveel dingen doen
die wij niet eens begrijpen kunnen.

Hij kan alles en alles.

Omdat Hij God is!

Op die Donderdagavond stuurde Jesus een paar
apostelen naar een mooie grote zaal in Jerusalem.

Om alles klaar te zetten.

Een poosje later kwam Hij toen zelf met de andere
apostelen naar die zaal toe.

— Was Judas er ook bij?

Dat vroeg Mientje natuurlijk weer.

— Ja, Judas was er ook bij.

Maar Judas was toen al stiekem naar de Joodse priesters geweest.

Om af te spreken waar hij Jezus het best kon verraden.

Dan konden de Joden hem pakken.

Daar kreeg hij immers dertig guldens voor!

Heel erg lelijk was dat van hem. Echt vals!

Want hij was ook drie jaar bij Onze Lieve Heer geweest en Onze Lieve Heer was altijd even goed voor hem geweest.

Maar Judas had net zo lang naar de duivel geluisterd tot die hem zelfs tot het grootste kwaad kon overhalen!

Alle apostelen gingen aan een lange tafel zitten, naast Onze Lieve Heer.

Jesus nam een broodje uit de schaal.

Hij zegende dat en brak het in stukken.

Toen keek Hij naar boven, naar de hemel, waar God de Vader woont en zei:

Eet allemaal hiervan, want dit is Mijn Lichaam.

Aan alle apostelen gaf Hij toen een stukje van dat brood, dat nu geen brood meer was.

Het was veranderd in Zijn Heilig Lichaam.

Toen Jesus dat gedaan had, nam Hij de kelk met wijn.

Die stond voor Hem op tafel.

Hij ging weer bidden en zei toen:

Drinkt allemaal hieruit, want dit is Mijn Bloed. . . .

Later moeten alle priesters dit net zo doen.

Om altijd aan Mij te denken.

Jesus liet alle apostelen toen uit de kelk drinken.
De apostelen gingen dus op het Laatste Avondmaal
te communie.

Net zoals de mensen nu nog doen.

Wij krijgen alleen de Heilige Hostie.

Dat geeft niet, want dat is het Heilig Lichaam en
het Heilig Bloed van Onze Lieve Heer.

Ook Judas ging te communie.

Toch was zijn ziel helemaal zwart van de doodzonde.
Judas was de eerste mens die de vreselijke zonde
van heiligschennis deed.

Hij ontving de goede Jesus in een ziel waarin de
duivel woonde!

Dat is zó erg, dat ik daar maar liever niets meer
over wil zeggen.

Judas ging de zaal uit.

Hij ging naar buiten.

Het was al donker geworden.

Hij liep naar het huis waar de Joodse priesters al op hem zaten te wachten. . . .

De andere apostelen bleven bidden, net zoals wij na de Heilige Communie doen.

— Met je handen voor je gezicht, zei Toosje.

— Ja, en niet door je vingers kijken, maar bidden, zegt de kapelaan.

— Juist!

Goed bidden en aan Onze Lieve Heer vragen dat Hij flinke brave kinderen van je mag maken.

Als Hij in je hartje woont, geeft Hij alles wat goed voor je is.

Maar jullie roepen weer allemaal door elkaar!

Ik moet jullie nog vertellen dat Onze Lieve Heer toen nog heel lang met de apostelen gepraat heeft.

Hij heeft ze toen ook verteld dat Hij nog maar heel kort bij hen zou zijn.

De apostelen begrepen daar niets van.

Petrus vroeg waar Onze Lieve Heer dan naar toe ging.

Hij vroeg ook of hij niet mee mocht.

Maar dat kon niet, want Onze Lieve Heer ging naar de hemel.

Naar God de Vader.

De apostelen moesten nog heel veel preken en dopen en wonderen doen.

Later zouden ze dan bij Jesus in de hemel mogen komen.

Juist als alle brave mensen.

Net als alle brave kinderen.

Voor de kinderen die hun Eerste Communie doen, moeten nog eens heel goed aan Onze Lieve Heer

vragen dat Hij toch flinke en brave mensen van hen mag maken.

Dan kunnen ze net als de apostelen later hoog in de hemel komen.

Dan worden jullie ook heilig.

Met Jesus in je hartje kan de duivel niets tegen je beginnen!

— En weet je wat ik ook nog moet zeggen?

Nadat alle apostelen te communie geweest waren, zei Onze Lieve Heer tegen hen, dat ze altijd lief en goed voor elkaar moesten zijn.

Net zo lief en goed als Hij altijd geweest was voor alle mensen.

Sommige kinderen mogen daar ook wel eens aan denken!

Die zijn lang niet altijd lief en goed voor elkaar. Ik heb dikwijls gemerkt dat er ook in deze klas jongens en meisjes zijn die thuis en op school ruzie maken. . . .

Denk daar maar eens goed aan.

Kinderen die niet lief voor elkaar zijn, zijn geen echte kinderen van Jesus.

Onze Lieve Heer heeft niet alleen tegen de apostelen gezegd dat ze lief voor elkaar moesten zijn.

Hij heeft het tegen alle mensen gezegd.

Tegen de grote mensen en ook tegen de kleine kinderen.

En nu gaan we eens gauw aan het rekenen.

Ik heb al veel te lang verteld.

Dat was het verhaal van het Laatste Avondmaal.

De meeste jongens en meisjes hadden het natuurlijk al meer gehoord.

Bij de voorbereiding had de kapelaan het ook verteld.

Maar het is zó mooi, dat je het best een heleboel keer kunt horen.

Dat viel niet mee!

Nog maar drie weken zou het duren.
Nog maar een en twintig dagen.
Dan zou Riekje haar Eerste Heilige Communie doen.
En drie weken is heus niet zo lang.
Want o! er was nog veel te zorgen.
Moeder wilde het huis mooi schoon hebben.
Vader vond dat de tuin er prachtig uit moest zien.
Riekje zelf moest bijna iedere dag in de kerk zijn
om te leren en zich voor te bereiden.
Zij leerde mooie liedjes zingen en samen met de
andere kinderen bidden.
En niet alleen iets léren moest Riekje.
Zij moest iets àfleren ook.
Alle meisjes zijn wel eens nieuwsgierig.
Ze steken graag hun neusje in allerlei dingen.
Maar met Riekje was het al heel erg.
Werkelijk heel bijzonder erg!
Zij bemoeide zich overal mee.
Zij had geen rust voor zij alles hoorde, alles zag
en van alles het naadje van de kous wist.
Zij snuffelde altijd in hoekjes en gaatjes, kende de
koektrommeltjes van binnen en van buiten, maar
toch vooral van binnen.
Moeder had het haar al vaak gezegd.
— Riekje, je moet niet zo nieuwsgierig zijn.
— Kind, bemoei je niet overal mee.
— Meisje, vraag niet zoveel.
En Vader liet zijn stem ook wel eens horen.
— Onze Riekje is een beste meid, maar . . .
— Het is een lief kind, maar . . .

En op dat maar.... volgde dan, och, dat kun je wel denken.

Dat Riekje niet maar zo'n beetje, maar erg, héél erg, vreselijk nieuwsgierig was.

En nu zou Riekje die lelijke ondeugd toch heus echt af gaan leren.

Ze had het plechtig aan Moeder beloofd en met ernstig gezicht aan Vader gezegd.

Maar natuurlijk ging dat afleren niet zo ineens.

Ze deed haar best wel, ze probeerde het iedere dag.

En tòch keek ze nog graag in iedere zak van de kruidenier.

En tòch wilde ze in de kerk nog graag alle kanten uitkijken.

En van alles wat er in huis gebeurde moest zij het hare weten.

Kijk, en dat was nu juist zo lastig voor kleine Wim!
Voor kleine Wim?

O ja, dat vergat ik nog te vertellen.

Wim was er ook nog.

Dat was het jongste broertje van Riek.

Er was nog wel een zusje, een heel lief klein zusje.

Dat was Liesbetje.

Maar die was nog zó klein, dat ze in de wieg lag.

Die had nog geen last van de nieuwsgierigheid van Riekje.

Wim wel.

Wim zelfs heel erg veel.

Want Wim had een geheim met Vader.

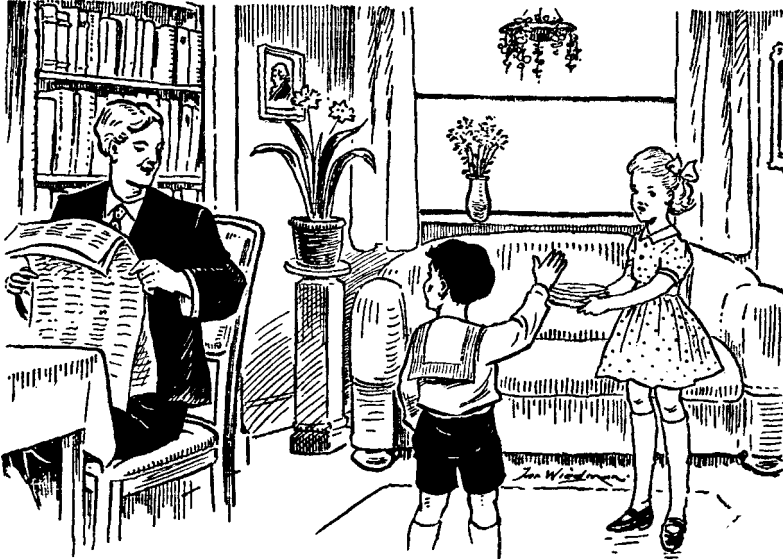
En dat geheim moest een geheim blijven.

Niemand mocht er iets van weten voor de grote dag.

Wat was dat geheim dan tussen Vader en Wim?
Luister maar, dan zal ik het zachtjes in je oor fluis-
teren.
Heel zacht, dat die nieuwsgierige Riekje het niet
hoort.
Wim zou een versje opzeggen.
Een versje dat Vader hem aan het leren was.
Want Wim kon nog niet lezen.
Dat leer je immers niet op de bewaarschool.
Dus moest Vader het hem steeds maar voorzeggen.
Woord voor woord.
Regel voor regel.
En het was niet zo'n kort versje, hoor.
Maar iets er van had Riekje gemerkt.
Ze had wel gezien dat er iets was tussen Vader en
Wim.
Ze zag ze zo vaak bij elkaar.
Ze hoorde ze zo dikwijls fluisteren.
En dan keek Wim haar zo raar aan.
Net of hij zeggen wou: daar mag jij lekker niets
van weten.
Nu, je kunt wel begrijpen hoe Riekje dat vond.
Ze kon het heus niet helpen, maar ze had geen rust.
En ze vroeg maar.
— Wim, vertel eens. . . .
— Hè, Wim, wat doe je toch met Vader?
— Flauwe jongen, waarom zeg je me nou niks?
— Ik vind je niet lief, Wim, als je het niet vertelt.
Maar Wim deed zijn lippen op elkaar.
Hij zei niets.
Hij bewaarde het geheim van Vader en hem trouw.

Maar lastig was het!

O zo vreselijk moeilijk.
Want de drie weken werden er twee.
En de twee werden er een.
En de grote dag kwam steeds dichterbij.
Wim kende het vers al helemaal van buiten.
Maar hij moest het goed onthouden.
Hij mocht er geen enkel woordje van vergeten.
En hij mocht zich ook met geen één regeltje vergissen.
En natuurlijk moest hij er ook gebaren bij maken.
Wim oefende dus heel vaak.
En Riekje wilde van alles weten.
— Waarom sta je daar zo met je hand omhoog, Wim?
— Wat zeg je daar toch in je zelf, Wim?
— Wat ben je aan het doen, Wim?
Maar de kleine Wim was een flink kereltje.
Hij gaf geen antwoord.

Hij lachte maar.

En soms gaf Vader hem een knipoogje.

— Wij samen, hè Wim, wij weten het wel, hè?

O, wat vond Riekje dat naar.

— Wat weet U, Vader? vroeg ze.

— Dat je nog altijd ons nieuwsgierig Riekje bent, zei Vader.

Op de avond voor de heerlijke dag bracht Moeder haar meisje naar bed.

Maar Vader kwam ook eens kijken.

En hij ging even bij haar bedje zitten.

— Wou je het nu nog zo graag weten? vroeg hij.

— Wat weten, Vader?

— Het geheim van Wim en mij.

Riekje keek Vader eens aan.

Ze lachte een beetje en pakte Vaders grote hand vast.

— Nee Vader, of eigenlijk. . . .

— Ja, wat eigenlijk?

— Eigenlijk wel hoor, maar het hoeft niet.

— Mooi zo, de nieuwsgierigheid is dus over, of nog niet helemaal?

Riekje lachte maar.

— Als beloning mag je het morgen weten.

— Fijn, zei Riekje.

— En ga nu maar heerlijk slapen en droom maar dat je een engeltje bent. Want dat ben je nu toch?

En de volgende dag wist Riekje het geheim.

Toen ze weer thuis was uit de kerk.

Toen ze nog een beetje stil was om het heerlijke heilige feest.

Ze zat tussen Vader en Moeder op haar versierde stoel.

Het ontbijt moest nog beginnen.

Alleen de beschuit hadden ze op.

Maar daar stond Wim.

Hij keek Vader aan of hij beginnen moest.

— Toe maar, zei Vader.

En Wim begon.

Zonder één fout en zonder één vergissing zei hij het versje op, dat Vader hem had geleerd.

Het versje, dat hij zo goed verborgen had gehouden.

Het geheim tussen Vader en hem.

Dit was het versje van Wim:

Zusje-lief, op deze morgen
Vierde jij een heerlijk feest,
Ben je ooit wel zo gelukkig
En zo blij als nu geweest?

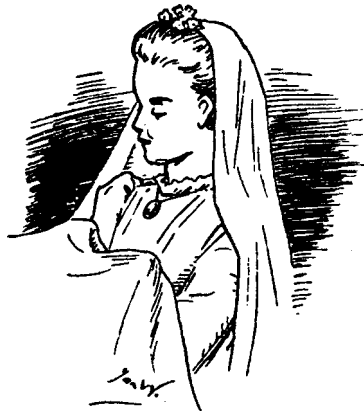
Jesus daalde in je hartje,
Dat Hem wachtte, blij en rein,
Hij, die alles heeft geschapen,
Wilde bij Zijn kindje zijn.

O, wat had jij mooi je zieltje
Opgesierd voor deze dag.
Dat Hij nergens meer een vlekje,
Nergens meer een smetje zag.

Heel dicht mocht je bij Hem wezen,
Met Hem praten, stil en zacht,
Hem bedanken voor Zijn goedheid
En Hem vragen om Zijn kracht.

Fluist'ren mocht je: — Lieve Jesus,
Luister nu eens goed naar mij,
'k Vraag voor Moeder en voor Vader:
Zegen hen steeds allebei.

Zegen broertje, zegen zusje,
Zegen heel ons huisgezin,
Leid ons allen door dit leven
Eens Uw schone hemel in.

*Van een rover die knecht werd
bij Onze Lieve Heer*

Heel lang geleden stond er aan de rand van een groot en donker bos, een klein kerkje.

Omdat het zo'n klein kerkje was, was de pastoor er maar alleen.

Druk had de pastoor het niet.

De meeste mensen woonden ver van de kerk af.

Zo ver, dat ze alleen maar op Zondag naar de Heilige Mis konden komen.

In het Lof kwam bijna niemand.

De mensen gingen 's avonds niet graag door het bos.

Vooral niet als het in de winter zo vroeg donker was.

De pastoor begreep dat best.

Hij wist ook wel dat er in dat donkere en grote bos nog wolven en wilde varkens woonden.

Dat zijn gevaarlijke beesten!

Toch waren de mensen voor die beesten nog niet eens zo erg bang.

Als ze maar flink met een brandende tak zwaaiden bleven die beesten wel weg.

Alleen als ze 's winters heel erge honger hadden, waren de wilde beesten niet bang voor een brandende fakkel.

Dan zouden ze de mensen wel kunnen opeten!

Daarom gingen de mensen dan altijd met een troepje op reis.

Dan waren ze sterk tegen de wilde beesten.

Met schreeuwen en schieten joegen ze de beesten dan weg.

Maar . . . er woonde nog iemand in het bos . . .

En daar was iedereen bang voor!
Dat was een rover!
Soms was hij er in een hele tijd niet.
Dan was hij er opeens weer wel.
Dan hoorde je weer dat er op een boerderij geld
gestolen was.
Of dat hij het geld van iemand die op reis was, had
afgepakt.
Een keer was er in het bos zelfs iemand vermoord.
Iedereen zei dat de rover dat ook gedaan had.
Om die wilde beesten, maar vooral om die rover,
kwamen de mensen in het donker dus liever niet
buiten.
Dat kun je wel begrijpen.
Als het avond geworden was deden de mensen de
zware luiken voor de ramen.
Dan lieten ze de honden los door het huis lopen.
Die moesten opletten als de mensen sliepen.
Die honden waren heus niet bang voor een rover.

Op een avond in de winter zat de pastoor bij het
vuur wat te lezen.
Plotseling werd er op de deur geklopt.
Wie zou dat zijn, dacht de pastoor.
Het is al zo laat!
Wie zou er bij die kou en die dikke sneeuw nog naar
mij toe komen?
Hij stond op en liep naar de deur.
Hij deed de knippen van de deur af.
Hij draaide de zware sleutel om en deed de deur
open.
Een man stond voor de deur.
Hij zei:

— Goeden avond, mijnheer pastoor!
Toen kwam hij naar binnen.
— Oh, ben jij het Nelis, zei de pastoor.
Nu zie ik het pas.
Kom binnen man en ga bij het vuur zitten.
Dat zal je goed doen met die kou.
— Nee, mijnheer pastoor. Dat doe ik niet, zei de man.
Ik heb vreselijke haast.
Ik kom U roepen voor vader.
Het gaat erg slecht met hem.
Ik denk niet dat hij nog lang zal leven.
Hij is weer zo vreselijk benauwd.
Het is nog veel erger dan de vorige keer.
Het zal het hart wel weer zijn!
— Ja, jongen, zei de pastoor, dat is niet mooi.
Als je boven de tachtig jaar komt, is zo iets niet mooi.
Ik ga meteen naar hem toe.
Ik zal hem gaan bedienen.
— Dan moet U toch nog een paar uurtjes wachten,
pastoor.

Ik moet eerst nog verder.

Ik moet in het dorp de dokter gaan halen.

Als de dokter en ik terug komen, kunt U in de slee mee gaan.

Maar de pastoor zei:

— Daar denk ik niet aan!

Je vader heeft het aan zijn hart.

Het is erger dan de vorige keer.

Hij kan ieder ogenblik dood gaan.

Als ik een paar uur wacht, kan het te laat zijn!

Dan is het mijn schuld dat hij zonder Heilige Communie dood gaat.

En zonder Heilig Oliesel.

Ik denk er niet over.

Ik wacht niet langer!

Maar Nelis zei:

— Nee, mijnheer pastoor, dat gaat niet.

U kunt niet door die dikke sneeuw heen komen.

De pastoor schudde zijn hoofd:

— Bles is een sterk paard.

Die komt er heus wel doorheen.

Maar Nelis schudde ook zijn hoofd:

— Dat is het ergste niet.

Maar het is donker en gevaarlijk buiten.

De wolven hebben honger!

En ik heb gehoord dat Zwarte Jaap ook weer in het bos is. . . .

— De rover?

De pastoor lachte.

— Wat zal een rover nu met een arme oude pastoor doen?

Vergeet ook niet dat ik niet alleen ga!

— Met wie wou U dan gaan? vroeg Nelis.

Barend is ook ziek.

Barend was de boer die verder weg woonde.

— Ik bedoel Barend niet, zei de pastoor.

Ik ga toch met Onze Lieve Heer door het bos!

Samen met Hem ben ik niet bang.

— Ja, ja. . . . zei Nelis.

Dat is wel waar, maar U moest toch maar wachten op de dokter.

— Nee! zei de pastoor.

Praat er maar niet meer over.

Ga jij de dokter maar halen.

Ik ga nu meteen naar je vader. . . .

De pastoor deed een heel dikke jas aan.

Hij ging de kerk in.

Hij deed de Heilige Hostie en de Heilige Olie onder zijn jas.

Toen ging hij naar de stal.

Hij zadelde het paard en reed het bos in.

Het was vreselijk koud.

De sneeuw lag zó dik, dat Bles er bijna niet door kon.
Langzaam ging het vooruit.

Het paard was erg onrustig.

Het rook de wolven zeker!

Telkens maakte het paard wilde sprongen.

De pastoor had moeite om in het zadel te blijven zitten.

Hij moest met één hand sturen.

De andere hand hield hij op de Heilige Hostie en de Heilige Olie.

Hij was veel te bang dat die in de sneeuw zouden vallen.

In het donker zou hij ze in de dikke sneeuw nooit terug kunnen vinden. . . .

Heel langzaam ging het verder.

Heel voorzichtig.

Telkens sprong het paard wild op zij.

Telkens klopte de pastoor het paard op de hals.

Om het zo weer kalm te maken.

Plotseling zag hij aan de kant van het smalle weggetje een man staan.

Die stond achter een dikke boom en keek naar de pastoor.

Hij keek heel vals.

De pastoor begreep best dat het Zwarte Jaap moest zijn!

Hij schrok!

Heel even maar schrok hij.

Bang was hij niet, want hij had immers Onze Lieve Heer bij zich.

Hij hield voor de man stil en zei heel vriendelijk:

— Beste man, je komt alsof ik je geroepen had!

Jij moest mijn paard eens vasthouden, het is zo wild.

Jij moest me eens naar de boerderij daar verder in het bos brengen.

Ik ben bang dat ik de Heilige Hostie verliezen zal.

De man zei met een boos gezicht:

— Ik ben je knecht niet!

— Natuurlijk niet, beste vriend, zei de pastoor.

Jij hoeft mijn knecht ook niet te zijn.

Maar je wilt toch zeker graag de knecht van Onze Lieve Heer zijn?

De man keek de pastoor eens goed aan.

Het leek of hij wat lelijks wou zeggen.
Toch zei hij niets.
Hij pakte de teugel van het paard en liep voor de
pastoor uit.

De pastoor was blij dat het zo goed afgelopen was.
Hij bad dat het goed zou blijven gaan. . . .
Zwarte Jaap kon wel eens zin krijgen in het paard

en in het gouden doosje voor de Heilige Hostie.
En in het gouden busje voor de Heilige Olie. . . .
Maar alles ging goed.
De man hield het paard stevig vast.
Het paard was nu kalm.
De rover zei geen woord. . . .

Toen ze vlak bij de boerderij gekomen waren, stond
de rover stil en zei:
— Verder ga ik niet mee.

— Dat is ook niet nodig, zei de pastoor.
Ik ben er nu bijna en het paard is niet bang meer.
Ik bedank je hartelijk dat je zo goed geholpen hebt.
Zonder jou zou ik er nooit gekomen zijn.

— Je zal toch alleen terug moeten, zei de rover.
Ik vind het nu mooi genoeg!

— Daar heb je groot gelijk in, zei de pastoor.
Straks heb ik mijn twee handen vrij.
Dan zal ik Bles wel temmen.
Ik mag eigenlijk niet praten nu ik Ons Heer bij me draag!

Toch zeg ik nog:
— God zegene je, beste man.
Ik had niet durven hopen dat ik in de nacht zulke goede mensen tegen zou komen als jij!

— Goede mensen. . . ? lachte de man.
Weet je wel wie ik ben?

— Nee, zei de pastoor.
Ik heb je nog nooit in de kerk of in het dorp gezien.

— Ik ben Zwarte Jaap!
De man keek of de pastoor nu niet bang zou worden.
Maar de pastoor werd niet bang. Hij zei:
— Ik kan begrijpen dat ze je zo noemen.
Je hebt mooi zwart haar.

— Zo! zei de man, maar ik ben de rover uit het bos!
De pastoor schrok nog niet, maar lachte vriendelijk:
— Ik wist niet dat rovers zo aardig waren en zo goed konden helpen.
De rover werd nijdig, omdat de pastoor maar niet bang voor hem was.

— Weet je wel dat ik ook een moordenaar ben?
— Dat kan ik niet geloven, beste vriend, zei de pastoor.

Daar zie je helemaal niet naar uit.
Je ziet er net zo uit als mijn broers vroeger. Maar
die waren niet zo groot en sterk als jij.
Maar ik moet gaan want anders gaat die arme zieke
man nog dood zonder dat hij bediend is.
Dan zou al jouw moeite nog voor niets zijn geweest!

De pastoor gaf het paard de sporen om weg te rijden.
Eerst zei hij nog:

— Nog eens hartelijk bedankt hoor.

En Gods zegen!

Als we elkaar niet meer terug zien, dan maar tot
ziens in de hemel. . . .

— In de hemel. . . .! lachte de rover.

Ik wist niet dat daar ook moordenaars waren!

— Wat zeg je nou? vroeg de pastoor.

Ho eens even, Bles!

Nee man. Nou vergis je je toch erg.

Heb je dan nooit van de goede moordenaar ge-
hoord?

— Bah!! zei de rover. Zo'n verhaaltje. . . .

— Ja, een verhaaltje, maar heel mooi en echt waar
ook.

Dat moet je niet vergeten.

Ik praat wel veel te lang, maar dat moet ik je toch
nog even vertellen.

Die goede moordenaar zit heel hoog in de hemel.
En hij heeft nog niet eens het paard van Onze Lieve
Heer vastgehouden.

En door een donker en gevaarlijk bos gebracht.

Dat heb jij wel gedaan!

De wolven hadden je wel op kunnen eten. . . .

Als die andere de goede moordenaar is, dan kun jij

gemakkelijk de beste moordenaar worden.

— Gaat dat soms zo maar? vroeg de rover.

— Ben je niet wijs, man, zei de pastoor.

Je moet berouw hebben, net als die goede moordenaar.

— Ik heb geen berouw en ik krijg het ook niet! zei de rover.

De pastoor keek de rover boos aan.

— Beste man, als je me niet zo goed geholpen had, zou ik boos op je worden.

Ik moest je een klap om je oren geven!

— Mij. . . .? zei de rover, die kwaad werd.

Mij wou je een klap om mijn oren geven. . . .?

— Ja, jou! zei de pastoor.

Wou jij het beter weten dan Onze Lieve Heer?

Die is de vriend van alle mensen die zonde gedaan hebben.

Hij heeft zelf gezegd dat iedereen weer braaf kan worden.

Nee, je zou me bijna echt boos maken. . . .

Maar ik moet nu gaan.

Als je tijd hebt kom je maar eens bij me praten. Ik woon in dat huis naast de kerk.

's Avonds ben ik bijna altijd thuis.

— Dan kun je nog lang wachten, bromde Zwarte Jaap.

— Dat geeft niet, zei de pastoor.

Ik heb de tijd.

Maar denk er aan dat ik oud ben.

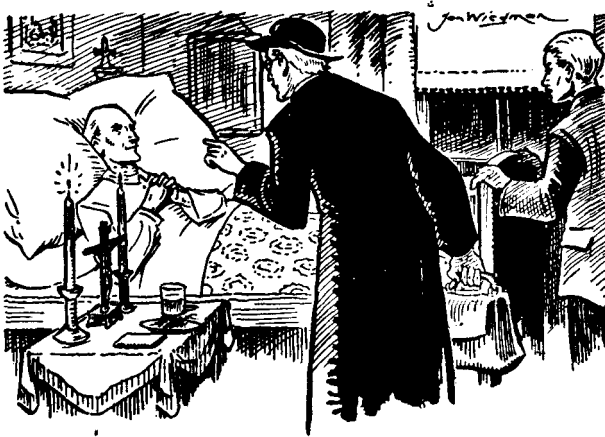
Ik kan gauw dood gaan.

Maar dat geeft ook niet.

Dan is er wel weer een andere priester in dat huisje en niet zo oud en stijf als ik.

Ik ben blij als je komt.
Heel blij.
Vergeet dát vooral nooit!

Toen ging de pastoor naar de zieke man toe.
Hij bediende de man.
De man was heel blij en gelukkig dat hij nu met
Onze Lieve Heer in zijn hart dood kon gaan.

Hij lag rustig en bijna blij in zijn bed.
Voor de pastoor weer naar huis ging zei hij:
— Als je over een poosje bij Onze Lieve Heer komt,
moet je de groeten van mij doen.
Je moet Hem ook zeggen dat Hij niet moet vergeten
dat er in dit bos een moordenaar zit, die nog beter is
dan de goede moordenaar.
De goede moordenaar, die naast hem aan het kruis
heeft gehangen.
De man uit het bos is veel te goed om moordenaar
te blijven.

Vergeet niet om dat allemaal tegen Onze Lieve Heer te zeggen!

De oude man begreep het wel niet zo goed, maar hij beloofde het toch.

Toen de pastoor naar huis reed bad hij de hele tijd voor Zwarte Jaap.

Hij bleef voor Zwarte Jaap bidden.

Iedere dag en weken en maanden lang. . . .

Eindelijk, op een avond, weer zo'n donkere avond, werd er op de deur geklopt.

De pastoor dacht weer:

— Wie zal daar nu zijn met dat vieze weer?

Hij stond op en deed de deur open.

Daar stond Zwarte Jaap.

— Kijk, zei de pastoor, dat doet me nu plezier.

Ik wist wel dat je komen zou.

Ga bij het vuur zitten, beste man.

Je zult wel nat en koud zijn met al die regen.

— Je had toch gelijk, mijnheer pastoor! zei de rover.

— Dat is makkelijk genoeg, lachte de pastoor.

Want ik praat Onze Lieve Heer maar na.

Die heeft altijd gelijk.

Ik heb je toch gezegd dat je nog beter was dan die goede moordenaar die naast Hem aan het kruis hing.

— Ik kon na die avond ook niet meer stelen. . . .
zei Zwarte Jaap.

— Dat geeft niet, zei de pastoor.

Ik heb helemaal nooit kunnen stelen.

'n Mens hoeft niet te kunnen stelen!

De moordenaar en rover biechtte en hij bleef bij de pastoor wonen.

Dat was beter voor hem.
Dan kon hij gemakkelijker braaf blijven.
Hij werd koster in dat kleine kerkje.
Zo was hij wéér de knecht van Onze Lieve Heer.
Het was wel een rare koster.
Als de kinderen in de kerk ondeugend waren ging
hij vreselijk vloeken.
Maar de pastoor zei:
— Dat meent hij niet zo kwaad.
Hij heeft zeker nooit netjes leren praten.
Als hij maar heel oud wordt, leert hij het best af om
te vloeken.
Hij is een gekke, maar goede knecht van Onze Lieve
Heer!

Het gebroken beeldje

Hij kòn er bijna niet afblijven met zijn handen.

Het was zo'n mooi beeldje, zo mooi had Jan er nog nooit een gezien.

Midden op het kleine tafeltje stond het en het was het fijnste van alles.

Ja, de rozenkrans was mooi en het bakje voor wjewater en het schilderijtje en de boekjes.

Maar Sint Jan met zijn vaantje was toch het àllermooist.

Zijn kleed was bruin, zijn benen waren bloot en het vaantje was van goud.

Oom Karel had het meegebracht en je kon wel zien, dat dat zijn peet-oom was.

Vader had gezegd: Wij zullen het een prachtig plaatsje geven op je slaapkamer.

En Moeder: Maar nu moet je voorzichtig zijn en er niet aan komen, hoor!

Maar dat had Moeder nòg wel 'ns moeten zeggen. Jan voelde zijn vingers jeuken. Zo graag wou hij het beeldje van zijn grote Patroon eens heel goed zien.

En goed zien, dat betekent: vast pakken, met je vingers strijken over het bruine kleed, en voelen hoe dun en lang dat gouden vaantje is.

Onder het eten moest Jan telkens kijken naar het beeldje op de kleine tafel.

— Ik geloof, dat je er blij mee bent, hè Jan? zei Vader.

— Nou, zei Jan.

— En ik geloof, dat je het graag een poosje zou willen dragen, hè Jan? zei Moeder.

— Nou, zei Jan.

En na het eten, ja, toen gebeurde het.

Vader was even in de tuin met oom Karel en tante Miep.

Moeder was even boven bij kleine zus in de wieg.

En Jantje was alleen in de kamer.

Alleen?

Neen, niet alleen. Die andere Jan was er ook, Sint Jan de Doper.

Die stond maar stil op zijn plaats. Een zonnestraal viel juist op zijn gouden vaantje.

Het leek wel of hij naar Jantje keek.

En Jantje keek naar hem.

Waarom was Moeder toch zo bang?

Dacht zij nu heus, dat hij zo dom zou zijn om dat mooie beeldje te laten vallen?

Dat hij zo'n kleine jongen was, die niet eens iets goed in zijn handen kon vast houden?

Moeders zijn ook altijd veel te bang en veel te voorzichtig.

Die denken dat je alles meteen stuk zult maken.

Jantje keek en keek.

Maar toen stak hij een hand uit.

En toen nog een.

En toen had hij het beeldje vast in zijn handen.

Och, het was helemaal niet zwaar, hoor.

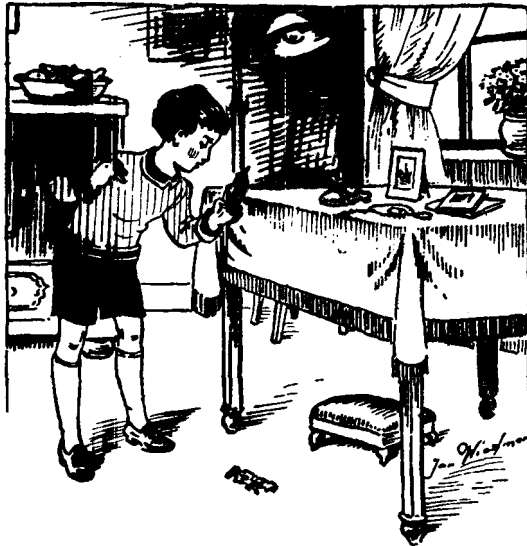
Het was zo licht als een veertje.

Wat ruw was het bruine kleed van Sint Jan. Dat was zeker zijn kleed van kamelenhaar, waarvan Vader had verteld.

En wat glad waren Sint Jan zijn blote voeten.

En het gouden vaantje, dat was prachtig.

Het was wel dun, maar sterk.

Kijk maar eens!

Ja-ja! Kijk maar eens.

Jan schrikt vreselijk.

Wat is er gebeurd?

Hij houdt een arm van Sint Jan tussen zijn vingers.

In die arm steekt het gouden vaantje.

Maar het beeldje zonder arm en zonder vaantje ligt op de grond.

Het armpje is er afgebroken.

Vreselijk!

Wat nu? Jan weet zich geen raad.

Straks komt Vader uit de tuin en Moeder van boven.

Ze zullen het gebroken beeldje zien.

En oom Karel, wat zal die het erg vinden.

Gauw beurt Jan het beeldje van de grond, zet het weer midden op de kleine tafel en probeert het armpje er tegen te drukken.

Gelukkig, het gaat. Het armpje blijft zitten.

Het gouden vaantje steekt weer mooi omhoog.
Het ziet er net uit als zo straks. Niemand kan er iets van zien.

Vader ziet het niet, nu hij door de tuindeur komt.
Maar Vader ziet Jan wel en hij zegt:

— Wat is er Jan? Je lijkt zo raar.

Oom Karel en tante Miep moeten lachen.

— Het lijkt wel of je iets ondeugends hebt gedaan.
Dat zegt tante Miep.

Maar Jantje zegt niets. Hij probeert gewoon te kijken en hij wrijft in zijn ogen om er geen traantje uit te laten komen.

Moeder komt van boven.

— Het is tijd voor het Lof, zegt ze.

En even later gaat Jantje met Vader en Moeder naar de kerk.

Stil loopt hij tussen hen beiden in.

Hij denkt aan niets anders dan aan het beeldje van Sint Jan.

Het beeldje, dat gebroken is. Door zijn schuld.

En ook in het Lof moet Jan maar steeds daaraan denken.

Hij zingt de liedjes wel mee.

Hij heeft zijn kerkboekje wel netjes voor zich.

Hij hoort mijnheer pastoor wel preken. -

Maar toch is het net of hij maar altijd het losse armpje en het gouden vaantje in zijn vingers voelt.

En als hij zijn ogen dicht doet, ziet hij Sint Jan weer op de grond liggen, zonder arm, zonder vaantje.

Hoor, wat zegt de Pastoor daar?

— Braaf zijn — en goed naar Vader en Moeder luisteren — en altijd eerlijk zijn. Kinderen blijven van Onze Lieve Heer.

Jan krijgt het er benauwd van.

Hij heeft niet naar Moeder geluisterd.

Hij heeft toch gedaan wat zij verboden had.

En nu is zijn mooiste beeldje stuk, voor altijd stuk.

Hoe moet dat nu?

Jan kijkt eens achterom naar Moeder.

Die ziet juist naar hem en ze lacht.

Maar Jan lacht niet. Hij zou wel kunnen huilen van verdriet en schaamte. Hij is lelijk ongehoorzaam geweest en dat nog wel vandaag.

Uit het Lof houdt hij stijf Moeders hand vast.

Vader staat te praten met een andere mijnheer.

— Moeder, zegt Jantje zacht.

— Ja, mijn jongen, zegt Moeder en ze kijkt hem aan.

Maar Jan weet niet hoe hij het zeggen moet.

Hij heeft een kleur als vuur en zijn hand beeft in Moeders hand.

— Wat scheelt er aan? vraagt Moeder.

— Ik... ik, zegt Jan, maar dan begint hij te huilen.

— Wat nou? Vandaag tranen, op zo'n heerlijke dag?

— Het beeldje. . . . huilt Jan, het mooie beeldje van oom Karel.

— Ja, wat is er met dat beeldje? Ben je er niet erg blij mee?

— Het is. . . . het is. . . .

Moeder kan Jan haast niet verstaan, zo loopt hij te snikken.

— . . . .gevallen. . . .

Het snikken is ineens uit, nu Moeder het weet.

Ze zijn vlak bij huis als Vader hen inhaalt.

Moeder zegt niets.

Maar in de kamer kijkt zij eens goed naar het beeldje van Sint Jan op de kleine tafel.

Het staat er nog. Er is niets aan te zien.

— Hoor eens, Jan, zegt Moeder.

Ze neemt Jan dicht bij zich in de hoek van de kamer.

— Zeg maar niets. Oom Karel zou het zo erg vinden. Wat is er met het beeldje?

— Het armpje is los, ik heb het er weer aangedrukt.

— Jammer, jongen. Vader zal er vanavond wel eens naar kijken. Hij zal het wel kunnen maken, denk ik.

Jan keek ineens blij naar Moeder.

En toen keek hij naar Sint Jan.

Die hield zich of hij niets mankeerde.

Toen Moeder die avond Jantje naar bed bracht, vroeg ze:

— En hoe was het nu gekomen?

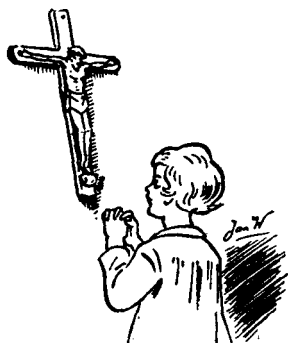
Eerlijk vertelde Jan het ongeluk.

— En wat was nu het ergste?

Toen Moeder dat vroeg, keek ze Jan recht in zijn ogen.

En Jan begreep best wat Moeder bedoelde.
Het ergste was niet het gebroken beeldje.
Maar dat hij niet naar Moeder had geluisterd, dat
was het.
Jan sloeg zijn ogen neer.
— Ik was ongehoorzaam, Moeder, zei hij stil.
Moeder gaf hem een kruisje op zijn voorhoofd.
Alles was vergeven.
Maar vergeten was het niet zo gauw.
Wel werd het beeldje door Vader gelijmd.
Wel kon je niets meer van het ongeluk zien.
Maar als Jan naar zijn Patroon keek, moest hij er
altijd weer aan denken.

De dag is voorbij

Lieve Heer, ik ga nu slapen,
O, ik ben zo moe.
'k Bid maar even, want mijn ogen
Vallen bijna toe.

'k Wil U nog eens echt bedanken
Voor Uw goedheid, Heer,
Een gelukkig kindje knielt hier
Dankbaar voor U neer.

'k Mocht vanmorgen bij U komen,
U kwam toen bij mij;
Vond U 't fijn bij mij te wezen?
Ik was o zo blij.

'k Wil zo graag Uw kindje blijven,
Daarom vraag ik U:
Laat mij altijd van U houden
Net zo veel als nu.

Jammer, dat het nu voorbij is,
't Was zo'n mooie dag.
Maar . . . ik weet, dat ik nog dikwijls
Bij U komen mag.

O Maria, lieve Moeder,
Hoor wat ik U vraag:
Laat dat telkens weer een feest zijn
Juist als 't was vandaag.

Leer mij veel van Jesus houden
En bescherm uw kind,
Dat ik steeds naar Hem verlang en
Dat Hij mij bemint.

En nu, heus, ik ga nu slapen,
'k Dank U, lieve Heer,
'k Dank U voor vandaag, en heel gauw
Kom ik bij U weer.

Inhoud

De eerste Eerste Communie	7
Dat viel niet mee!	16
Van de rover die knecht werd bij O. L. Heer . .	23
Het gebroken beeldje	36
De dag is voorbij	43

FONTEINBOEKEN VOOR DE JEUGD

GOED EN NIET DUUR

A. Boudens, ONS DAGELIJKS BROOD, in kleurig omslag f 0.95

A. Boudens, MILDE GEVERS, in kleurig omslag . . . . f 0.95

K. Galesloot en H. Kuitenbrouwer,

DE MOOISTE DAG I, gebonden . . . . . f 1.50

DE MOOISTE DAG II, gebonden . . . . . f 1.50

Bovenstaande boekjes zijn alle geïllustreerd door Jan Wiegman

M. Bellarminus Mol en Frans van Noorden,

MIJN LEVENSWEG, gebonden . . . . . f 2.95

Een boek voor jongens en meisjes die hun Eerste H. Communie gaan doen of zojuist hebben gedaan. Geheel geïllustreerd in vier kleuren.

Albertine Steenhoff-Smulders, DE DAG VAN EEN KIND f 2.95

Geïllustreerd met schaarsneden van Tola Steinhage.

Willy Vandersteen, DE AVONTUREN VAN JUDI,

I De Zondvloed, gebonden . . . . . f 2.95

II Het Wrekende Vuur, gebonden . . . . . f 2.95

De bijbel naverteld in beeldverhaal.

Ina de Sain, NOG VEERTIEN DAGEN, gebonden . . . . f 2.95

Vorbereiding voor de Eerste H. Communie. Geïllustreerd door Frans van Noorden. Met 14 losse platen om te kleuren.

Tom Bouws en Henk Kuitenbrouwer, 2e GROOT VERTEL-
BOEK VOOR HET KATHOLIEK GEZIN, gebonden in stevige
veelkleurige band . . . . . f 7.90

Een feestelijk boek, een bijna onuitputtelijke bron vertel- en voorleesstof. Voor oudere kinderen om zelf te lezen. Rijk geïll.

Deze boeken zijn alle verkrijgbaar bij uw boekhandelaar